

Kapitola č. 15: Před bouří

„No, tohle bude zajímavý.“

Kurtis pomalu pokýval hlavou a nabil si Boran X. Jeho ruka trochu nervózně putovala ke kapse, kde normálně nosil cigarety. Pak si ale vzpomněl, že mu je Lara den předtím vzala a demonstrativně shodila z balkónu hotelového pokoje. Nemluvě o tom, že celý výstup zakončila větou „Svoje zdraví si nič, ale můj vzduch kazit nebudeš. Už stačí, že ho dýcháš.“

Kdyby to byl někdo jiný, pravděpodobně by se ho Lařina slova dotkla, on ji ale znal natolik dobře, že věděl, že se tím snaží jen maskovat svou vlastní nervozitu. Jak by taky ne; pro Laru bylo atypické, aby dala najevo jakoukoli emoci. A byl fakt, že to, že se pustíte do akce, ve které máte tolik šancí na přežití asi jako při pádu z mrakodrapu, vám na náladě asi moc nepřidá.

Den předtím se pokusili dostat do archivů legální cestou, ale muž jménem Walter Rouzic je vyprovodil s tím, že budova není přístupná pro veřejnost. Typické. A nebylo to překvapující, když Kurtis procedil, že o jeho jméno kdysi zavadil, ve spojitosti s Cabalem. Takže co? Ano, procházka při měsíčku. Sebevražedná.

„Jo. Alespoň tím si můžem být jistí.“ usmál se a vstal z postele, na které seděl. „Těšíš se na to, že se uvidíme s naším Nephilimem?“

Laře cuklo v koutku, jako kdyby se chtěla usmát. „Ano. Uvažovala jsem, že mu donesu nějaké květiny, jako projev lásky.“

Přistoupil k ní zezadu, když stále sledovala šedou ulici, objal ji a ublíženě zamumlal „Teda... netušil jsem, že mě podvádíš s Karlem.“

„Copak? Slyšela jsem snad z tvého hlasu něco jako žárlivost?“ dráždila ho. Ano, v jeho slovech, ať už jakkoli sarkasticky pronesených, byl jistý podtón...

„Ne, to se ti jen zdálo. Kdo by stál o takovou semetriku. Jen ať si tě nechá.“ zavrčel a zadíval se z okna. „Ale ty květiny nejsou špatný nápad. Celá kytice by se ti sice blbě nesla, ale nějak to jistě vymyslíš.“

„Ještě aby ne. Nabiju si své dva společníky růžemi.“ zálibně přejela prsty přes její devítimilimetrovky.

„To ho jistě ohromí, bude ti ležet u nohou.“

„V kaluži krve.“

Vytřeštil oči a rádoby šokovaným hlasem prohlásil, „Panebože! Jeden z jejích nápadníků zemře na zlomené srdce a druhému udělá díru do těla růží.“

„Na zlomené srdce? Kdo?“ povytáhla obočí.

„Já, hluboce jsi mě ranila.“

„Dobry. A teď už vážně.“ vzdychla, poodešla od okna a položila na stůl malý plánek. „Dostaneme se tam zezadu. To okno se nazdá být nějak velký problém, budova se nezdá být

střežená, ale stejně, známe Karla. Navíc, Myers si s sebou stopro přivezl pár těch svých goril.“

„Naservírujeme mu gorilí řízek.“ zasmál se Kurtis.

Mrkla na něj. „A pokud bychom měli tunu štěstí navíc, také bude Nephilimí obloha. Tak jdeme, ty číšníku.“ S tím si strčila do batohu medailon a kývla hlavou směrem ke dveřím.

„Nikoho nevidím, šéfe. Opravdu si myslíte, že je nutné archivy střežit?“

„Kdybych si to nemyslel, asi bych vás tu nenechával stát.“ zavrčel Myers na vojáka, co mu chodil každou půl hodinu hlásit, jak vypadá okolí budovy. „Ti dva se tu můžou objevit kdykoliv.“

Muž kývl a odešel. Když se za ním zavřely dveře, Myers protočil oči, složil si hlavu do dlaní. „Někdy si říkám, proč to vlastně dělám.“ promluvil ke stínu, co se líně opíral o knihovnu. Tedy, spíše ke Karlovi, který stál v tom stínu.

„Protože takhle získáš to, co jsi chtěl. Moc. Jakmile se nám podaří obnovit Spáče, budeme konečně moci vzkřísit Nephilim, mou rasu. A oni budou vděční, to ti garantuji.“

Vzdychl. „Joachime... jaký to má smysl? Už jich bylo tolik... kolik dalších obětí to přinese? Ty tomu věříš, že se to podaří?“

Karlova tvář vypadala zamyšleně, když odpovídal. „Kdybych tomu nevěřil, nedělal bych to. Ale nepředpokládám, že budeš chtít vycouvat. Zrovna ty.“

„A co když chci?!“ postavil se, vzdorně zahlížel na Nephilim. „Když jsem s tebou začal spolupracovat, nikdy jsi neřekl, kolik lidí kvůli tomu zaře. Navíc, když každý z nich musí být nějak speciálně vytipovaný! Jediné štěstí je, že Croftová sebrala jen obřadní kopii toho medailonu, jinak by to bylo celé v hajzlu!“

V mihotavém světle, co vycházelo z krbu, bylo vidět Karlův úšklebek. „K nerozeznání, že? Jediný rozdíl je to, co dokáže...“ Vytáhl z kapsy pravý medailon a pohrával si s ním.

„Tak kolik duší ještě potřebuješ?“ naléhal Myers.

Nephilim se zadíval na medailon a ukazovákem přešel přes jeden ornament. Po obvodu předmětu se náhle objevily jakési znaky, bylo jich osmnáct. Něteré z nich vypadaly, že jsou z jakési mihotavě stříbřité tekutiny, zdálo se, že trošku mění tvar, jakoby v nich neustále cosi teklo. Zbytek byl černý, prázdný. Karel chvíli na medailon zíral a pak zašeptal, „Ještě šest.“

„Šest vražd?! Tak to fakt ne! S tím sekám, Joachime, odmítám se dát nechat zatáhnout do něčeho takového.“ Otočil se a chtěl odejít.

„Zklamal jsi mě. Takže teď už mám jen jednu možnost.“

Tón Karlova hlasu ho donutil se znovu otočit. „A to?“

Bez dalšího vysvětlování ho Karel chytil pod krkem a zvedl ze země, druhou rukou mu přes hlavu navlékl medailon. Myers se dusil a lapal po dechu, snažil se vyprostit, ovšem marně. Brzy se mu zatmělo před očima a jen mlhavě viděl, jak se mu z hrudníku vynořuje jakýsi zářivý obrys jeho vlastního těla. Záře byla čím dál tím jasnější a pak...temnota.

Karel odhodil tělo svého bývalého spolupracovníka na podlahu. Pozoroval, jak se duše vnořuje do jednoho ze ornamentů na medailonu. Usmál se.

„Už jen pět...“